

CRÒNIQUES DEL MON

<<LA ULTIMA PARADA. PAZ PARA TODOS >>

Dimarts 23 de març. Entre les 11.30 i les 13.00.

El cronista gira entorn la circumferència de rajola roja fosca que franqueja l'entrada a vianants i traginers dels camins de ferro. És al cor de Madrid, a l'estació d'Atocha. Els seus passos són lents, de processó, de dol. Les aturades, inevitables. Entre un miler de llums vermelles albira un cunillet de vellut, petitó, enganxat a un molinet que dona voltes i voltes per mor del vent. A una fulla de paper, d'autor anònim:

<por los niños>

A la façana de la torre rodona, un llençol blanc voleia amb força deixant veure la ràbia continguda, la indignació i la impotència:

<Basta YA, Bastardos>>

Un sol nítid, de primavera, reclama la presència entre els seus raigs; més enllà, el fred, sec de la serra. Qui subscriu decideix fer us de la llibreta, i de la ploma; sap que la memòria és incapaç de preservar, amb fidelitat, el rigor de la reacció del poble davant la tragèdia i el terror.

AZNAR:

**tus guerras han costado 200 muertos
Dijimos NO a la guerra
Y decimos NO a los muertos
Ni una muerte.**

Efectivament, com tanta i tanta gent, fa just un any, els gairebé dos-cents morts del passat 11 de març cridaven fort contra la guerra. No la volien. No per por, per aqueix egoisme, lícit, d'evadir els seus efectes letals, ans més aviat per evitar la mort, estèril, de les vint mil morts generades. Rebutjaven la injustícia d'una contesa on unes armes fantasmals—en Bush no les troba ni als calaixos del despatx oval!—,

disfressades d'un oli infernal-- a hores d'ara en les mans, criminals, del vice-president Richard Cheney-- conduirien a l'anihilació d'un caramull de gent:

***Los animales de la guerra
Culpables de la matanza.
No olvidaremos.
Nunca Mas!
Las bombas de Irak han caido en Madrid.
Asesinos!. .***

Madrienyys de tota casta, d'un atlas que ha incorporat pobladors, forçosos, de terres alhora estranyes, de l'Equador, de Romania, del Marroc, del Perú, de Bulgària Banderes del món, la de la pau inclosa; banderes solidàries van dissenyant el llindar d'un sender colpejat per la perversió d'una creença mal entesa, autoerigida en l'alternativa, única, a la brutal configuració de les forces del "bé". És la cara oculta de la religió, la que destrueix; la sinistre espasa de l'àngel exterminador, la dels Croats, la dels *moujaïdins*, la dels talibans: la del terror. Un ciutadà, de bell nou sense nom, tracta de demostrar, amb clau matemàtica, la identitat dels botxins:

***Del día 11-S al día 11-M han pasado 911 días que "coincide" con la fecha del 11 del 9 (día del atentado en las torres gemelas de Nueva York) y que esta fecha dicha en inglés sería del 9 del 11, justamente igual que 911.
¿casualidad? ... ¿Que alguno sigue pensando que fue ETA?***

Pocs dies després de la tragèdia, Juan Goytisolo, per ventura assegut al café France de Marrakesh, es demanava: *¿Lograrán los terroristas que los habitantes del mundo entero permanezcan encerrados en sus casas el día 11 de cada mes?>*¹. A l'endemà de l'holocaust, aquest infatigable lluitador per a la pau que és Iñaki Gabilondo, lamentava que mitja Espanya volgués atribuir la responsabilitat del crim a ETA, mentre l'altra mitja volia que fos Al Qaeda. Potser no sigui aquesta l'ocasió més

¹ "<De vuelta a la razón"> EL PAIS, 18 de marzo de 2004. p. 15.

escaient per a reflexionar sobre la curtor del llavors govern, ara ja, venturosament, només govern en funcions. L'entorn íntim de les víctimes, nogensmenys, tenen dret a expressar els seus sentiments, la seva repulsa per mor d'una mort perfectament evitable:

17 03 04

Laura y Xema

Seguimos sufriendo hoy.

Aznar: suicídate

0

Sra BOTELLA,

tenga la deferencia de no olvidar

que el color del lut es el negro

Expressions sovint acompanyades d'estampetes multicolors, naifs, de totes les verges que hi ha al cel i d'un desigual santoral, sempre terrenall. Entre poemes, es descobreix la imatge, ambigua?, del sant Josemaria E de B.. Una dona baixeta s'esforça per col.locar el seu testimoni en un paper trencat i d'escriptura de lectura si menys no complicada. El cronista l'ajuda a que s'aferra a la columna. <Gracias, buen hombre> i es penja al mòbil per comentar la fita. Són accions visceral, que surten del cor, que no demanen resposta, que palesen l'extrema dimensió d'aquest atemptat, un esdeveniment covard atesa la fragilitat, fàcil, del blanc. Alcalá, Santa Eugenia, El Pozo, el carrer Téllez, Atocha. Heus aquí els escenaris del calvari.

Vosotros vais con chofer

Nosotros, entrevías.

0

En ese tren

Íbamos todos

Costa de mantenir el rostre inalterable, sec. Les llàgrimes vessen. El cronista es rendeix. De bell nou, la fulla de quadern i, aquest pic, la nota

quotidiana de qui s'acomiada fins el vespre. Són treballadors, gent senzilla, sana:

<<Cariño, me voy a trabajar. Creo que hoy voy a trabajar más feliz porque tengo buenos compañeros de trabajo. Cuida de los niños Sarai y Pablo a los que tanto quiero. Esta noche nos podremos volver a ver. Te quiero muchísimo, más que a mi propia vida. Que Dios os bendiga y os guarde. Muá, muá y requetemuá y 8500000 más. Besos y abrazos para los niños. Diles de mi parte que yo los quiero mucho. Hasta la noche.

**Tu marido
Enrique.**

Un al.lotet, Michelle, sis anys, ha dibuixant tres àngels amb rotuladors crema, verd i lila. Les ales són, però, de distint color: rosa, vermell i blaves. A peu de fulla, tres vagons, sense locomotora.

**Ellos estan bien
Porque estan con diosito.**

Els ulls de la reina Sofia, al funeral catòlic, reflectiran el drama. Com també les llàgrimes de la seva filla, Cristina, que la impedeixen deixar la Almudena. Mentre, les veles de color sang seguiran enceses al promontori d'Atocha, entre el paperam i els poemes.

<<Pau i llibertat>>

qualcú ha escrit en català. Com altres l'han fet en àrab, en romanés, i fins i tot en ciríl.lic. Entre flors, algunes marcides, altres fresques, a la barana de l'estació, resta un desig:

**<<Próxima parada:
PAZ PARA TODOS>**

diuen que a la nit el panorama escarrufa. (estremecedor!!)

Don Churro, Doña Porra el señor Chococ